

POSTANOWIENIE

Dnia 22 sierpnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa Z.L., A.B.C., K.K., R.M. i B.G.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej [...] w P.
o ustalenie nieważności uchwały,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 sierpnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów Z.L.,
A. B.C. i R.M.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 22 czerwca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2) zasądza od powodów Z.L., A.B.C. i R.M. solidarnie na rzecz pozwanej 180,- (sto osiemdziesiąt) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powodowie Z.L., A.B.C. oraz R.M. złożyli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 22 czerwca 2016 r., którym oddalono apelację od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 29 czerwca 2015 r., oddalającego powództwo o ustalenie nieważności uchwały walnego zgromadzenia członków pozwanej - Spółdzielni Mieszkaniowej [...] w P..

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398 § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Celem skargi kasacyjnej jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rola nie polega zatem na korygowaniu ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. W ramach tzw. przedsądu Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należycie umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przyczyny te wskazują na występowanie kwestii istotnych dla interesu publicznego w sprawie, co uzasadnia przyjęcie skargi do rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania jest oddzielną jednostką redakcyjną skargi kasacyjnej, uregulowaną w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Wymogiem skargi jest, obok złożenia wniosku, również jego uzasadnienie w aspekcie przyczyn oznaczonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest wystarczające odwołanie się do uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej, nawet jeżeli wskazano w nim tożsame argumenty (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08; z dnia 10 marca 2016 r., II CSK 10/16 - nie publ.). Postanowienie w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania zapadają bowiem podczas innego posiedzenia i w innym składzie niż rozpoznanie skargi kasacyjnej (art. 398¹⁰ zd. 2 k.p.c.).

W niniejszej skardze jako przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania wskazano wszystkie cztery przyczyny przewidziane art. 398⁹ § 1 w k.p.c., jednak uzasadniono tylko jedną z nich, tj. występowanie istotnego zagadnienia prawnego.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) w zasadzie powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego

z dnia 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z dnia 14 września 2012 r., I UK 218/12 - nie publ.), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z dnia 24 października 2012 r., I PK 129/12 - nie publ.). Wspomniane wątpliwości muszą pozostawać w związku z rozstrzygnięciem sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2014 r., III CZP 79/14, BSN 2014, nr 11, s. 7), który powinien wynikać z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r., III CZP 71/13, nie publ.), niemniej należy je przedstawić w sposób tak ogólny i abstrakcyjny, by mogło być rozpatrywane w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego, a wątpliwości z nim związane muszą mieć charakter wyłącznie prawny, czyli nie mogą obejmować elementów stanu faktycznego sprawy (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2012 r., III CZP 14/12, z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14 - nie publ.). Kolejnym niezbędnym elementem uzasadnienia tej przesłanki jest wskazanie przepisu prawa, który wzbudził poważne wątpliwości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2014 r., II PK 257/13, nie publ.), a także różnych możliwych sposobów jego interpretacji, wynikających z judykatury lub piśmiennictwa, w tym również zajęcia przez samego skarżącego stanowiska co do rozstrzygnięcia sprawy oraz przyczyn wadliwości zaskarżonego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2013 r., III SK 54/12, nie publ.). Wymagania tego nie można zastąpić postawieniem samych pytań do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2011 r., I PK 52/11, nie publ.) Jednocześnie zagadnienie prawne może zostać uznane za istotne tylko wtedy, kiedy Sąd Najwyższy nie wyraził jeszcze stanowiska w związku z przedstawionym problemem, a w przypadku istnienia rozstrzygnięcia problemu - nie zaszły okoliczności uzasadniające jego zmianę (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP 2003, nr 13, poz. 5).

Powodowie przedstawili następujące zagadnienie prawne: *„Czy w państwie prawa wyrok oczywiście niezgodny z ustawą i Konstytucją ma jakiegokolwiek znaczenie prawne w innych sprawach, a jeżeli ma to z jakim skutkiem prawnym*

w postępowaniu w innych sprawach, innych organów państwa, na jakich podstawach i jakie?". Tak sformułowane zagadnienie nie może stać się podstawą rozważań Sądu Najwyższego z wielu przyczyn. Po pierwsze nie nawiązuje ono do żadnego przepisu prawa, jest sformułowane w sposób ogólnikowy i dotyczy generalnych zasad funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości w Polsce, które nie budzą powiązanych wątpliwości jurydycznych. Skarżący nie wykazali, w jaki sposób przedstawione pytanie wiąże się z wydanym orzeczeniem. Uzasadnienie wniosku dotyczy innych kwestii niż wywiedzione następnie zagadnienie prawne. Skarżący zarzucają m.in. pominięcie przepisu, zgodnie z którym „uchwała sprzeczna z ustawą jest nieważna”, jednakże umyka ich uwadze okoliczność, że wskutek przeprowadzenia postępowania dowodowego sądy obydwu instancji przyjęły i uzasadniły, iż zaskarżona uchwała nie jest sprzeczna z prawem. Powodowie oczywiście mogą prezentować inny pogląd, ale jest to jedynie ich własna ocena, oparta na odmiennej interpretacji faktów jak sądu orzekający w sprawie. Przypomnieć przy tym należy, że Sąd Najwyższy jest związany podstawą faktyczną rozstrzygnięcia i nie może jej badać (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), a tym samym dokonywać ocen prawnych wynikających z innego stanu faktycznego, jak przyjęty przez sąd drugiej instancji.

Skarżący nie uzasadnili pozostałych przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c. w sposób przewidziany przepisami kodeksu cywilnego. Nie może być w żadnej mierze wystarczające ogólnikowe twierdzenie o „oczywistym i rażącym naruszeniu prawa” oraz „przyjęciu zasad interpretacji i stosowania (...) przepisów prawa w sposób niezgodny z jego treścią oraz z celowo i powtarzalnie przyjmowaną przez ustawodawcę w ustawach jego formą słowną co budzi niepewność obywateli w obrocie prawnym i zasługuje na potraktowanie danych stanów jako zagadnień prawnych do rozpatrzenia i orzeczenia przez Sąd Najwyższy”.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 k.p.c. w zw. zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.).

